Enderrock | Enderrock | Actualitzat el 28/12/2017 a les 17:00

Museless vs Pavvla: incertesa i creació

Cara a cara entre dues artistes que debuten amb molt de futur

Pavvla i Museless | Juan Miquel Morales

Paula Jornet és **Pavvla** i Laura Llopart és **Museless**. Les dues cantants vallesanes fa just un any i mig que iniciaven la seva carrera. Comparteixen management i segell a Luup Records per als seus respectius debuts, *Creatures* (2016) i *Dichotomic History* (2017).

PAVVLA: Ens vam conèixer el dia que et vaig venir a veure a l'ArcticWave Studio, a Barcelona. Ens van presentar, però no vam parlar. És un estudi on graven sessions acústiques i les pengen a Youtube. En aquell moment començaven a funcionar i la nostra mànager, Meri Fernàndez, ens va dir d'anar-hi a tocar.

MUSELESS: Curiosament aquell enregistrament no va arribar a sortir mai, perquè quan s'havia de penjar ja havia fet temes nous, i els vaig gravar un altre dia per al canal Arctic Sessions. Recordo que la primera vegada que vam parlar va ser a la festa de Luup Records, en una barca a Blanes, on vam acabar sopant juntes.

P: Va ser la primera vegada que ens van presentar com les noves adquisicions del segell... Tinc la sort de dedicar-me al que m'agrada, per poder crear i viure de la música. Sempre ho havia volgut i m'hi he llançat amb totes les forces, tot i que realment no sabia mai del cert què passaria. Paral·lelament, he fet una carrera com a actriu i he tingut altres feines per ajudar-me com a coixí, però ja fa un any i mig que m'hi vaig llançar i de moment aguanto! [Riu] Ara mateix sempre que puc alterno la música amb el teatre i la televisió.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=MWkgpsFfoNU

M: La meva mare i el meu pare són músics. Ella va estudiar piano al Conservatori i el tocava a casa, de manera que jo de petita també vaig aprofitar per estudiar cant i solfeig. Tot i això, em considero autodidacta, perquè he tocat habitualment sense partitura i he dedicat moltes hores mortes al tercer pis -que en deia jo- a inventar-me cançons, improvisant i gravant les melodies amb una gravadora vella amagada sota el piano. Alhora tinc interès per la ciència, vaig fer la carrera de Medicina, em vaig presentar al MIR i vaig fer l'especialitat de Psiquiatria. A mig camí vaig fer una aturada, perquè la carrera m'absorbia molt...

P: En el meu cas la música em va entrar també des de casa. Quan tenia 15 anys no feia res més que escoltar música, fins al punt que va arribar a ser una obsessió escoltar qualsevol tipus de gènere musicals. I de cop, en lloc del piano, perquè mon pare és pianista, vaig decidir començar a tocar la guitarra. Vaig començar a escriure les meves primeres cançons simplement ajuntant poemes i textos que tenia per casa amb les melodies que anava creant.

M: En el meu cas, quan vaig començar l'especialitat de la carrera vaig tenir un ressorgiment. Em vaig apuntar a classes de piano modern en una acadèmia de Sabadell amb un professor del Taller de Músics, Valentí Adell, que a més era productor. Li vaig fer escoltar coses meves i un tema que era només una maqueta,"Grey Boy", i que va arribar a ser el *single* del meu primer EP. A partir d'aquest treball, Luup Records em van escoltar a les xarxes i em van fitxar. Vaig sortir del tercer pis...

P: Definir el meu espai de creació és complicat, perquè més que un lloc és una manera de transmetre el meu estat d'ànim. Fins fa un temps només hi arribava quan estava tocada per alguna situació, molt sensible, molt trista o molt atabalada... Ara, aquest espai ha evolucionat cap a moments en què com a Paula em passen coses concretes i tinc ganes de fer una cançó... M'entren les ganes de tancar-me i de no explicar-ho a ningú fins a poder escriure-ho i gravar-ho. És un estat que el sento al pit i ha de sortir, trigui el que trigui: un mes, una setmana o deu minuts...

Video: https://www.youtube.com/watch?v=wRL3Rg05heg

M: El meu punt de partida creatiu és nòmada. Per exemple, aprofito els moments morts quan faig guàrdies per produir i perfilar els temes. Les guàrdies no són gaire tranquil·les, però també són llocs on aprofundeixo en la meva biografia. M'instal·lo l'ordinador amb un teclat midi, altaveus i últimament uns *sintes*, cosa que complica la logística. A més, necessito el meu espai a casa, que sigui com una cova on ningú em molesti. És un lloc molt especial en el qual faig immersió en mi mateixa, i m'oblido fins i tot d'anar al lavabo o de menjar. Sóc molt instintiva, perquè no cal que per crear sigui un moment idíl·lic.

P: La música era un món desconegut per a mi, però alhora volia llançar-m'hi. Em feia por tocar en grup, i ara és el moment en què em sento més relaxada. Tenia por de sortir de gira, i vam actuar a Donostia, Bilbao i València en tres dies. Abans això m'atabalava, tenia moltes ansietats. He après a obligar-me a fer determinades coses i m'anguanto si he de passar tres dies dormint poc i en cotxe, perquè quan torno a casa em sento satisfeta del que he fet.

M: La meva por en general és la incertesa de fer una cosa i saber que puc fracassar. Algunes vegades la por m'havia bloquejat, però amb **Museless** vaig decidir obviar aquest sentiment i tirar endavant. Ja em trobaria el que vingués. Al principi tot era molt desbocat, i per això va sorgir el nom de **Museless** (?sense meditar'). Ara aquesta por, en lloc de ser sobre el que els altres esperen de mi, és del que jo espero de mi mateixa. Passo per un moment de reflexió per saber realment cap on vull d'anar.